

MISSÄ ON KANSAMME PELASTUS?

Pekka Ervastian esitelmä 28.9.1930

Rakkaat ystävät!

Suuri on iloni taas lausua teidät tervetulleiksi tähän ensimmäiseen luentotilaisuuteen tänä syksynä. Meillä taas alkaa nyt se työmme, se henkinen työmme, joka kulkee totuuden etsimisen merkeissä, ja me aloitamme taas sitä työtämme vakavassa mielessä ja nöyrällä hengellä, sillä me emme etsi sitä viisautta, joka tulee ihmisiltä, vaan sitä viisautta, joka tulee Jumalalta.

Kun tämän ensimmäisen esitelmän aiheeksi on ilmoitettu „Missä on kansamme pelastus“, niin varmaan tai mahdollisesti joku ajatteli, että puhuja aikoi pitää jonkunlaisen poliittisen esitelmän. Ehkä minun mielessäni olisi antaa jonkunlainen ratkaisu siihen poliittiseen tilanteeseen, joka nyt vallitsee meidän maassamme ja joka on meille ehkä monellekin kysymysmerkkinä. Kaikki mielet ovat epäilemättä enemmän tai vähemmän levottomia ja odotetaan jännityksellä, mitä aika on tuova mukanaan. Kuitenkin tietysti minun tarkoitukseni ei ole pitää mitään poliittista esitelmää, eikä tarkoitukseni ole millään tavalla sekaantua meidän politiikkaamme, en edes erikoisia mielipiteitä tai ratkaisuja antamalla. Minä elän, olen aina elänyt, ulkopuolella päiväpolitiikan ja katseeni ovat aina olleet suunnattuina toisiin asioihin. En sanoisi, että ne asiat ovat millään tavalla vieraat jokapäiväiselle elämälle, eivät siis vieraat poliittiselle elämälle. Mutta ne ovat sitä laatua, että ne katsovat aivan kuin toiselta näkökulmalta maallisia tapahtumia, ne ottavat lukuun semmoisia asianhaaroja, joita ihmiset tavallisesti maan päällä eivät ota lukuun. Kun seisomme täällä jonkun kysymyksen edessä, joka koskee esim. yhteiskunnallista elämää, niin me koetamme sitä aina ratkaista paraimman ymmärryksemme mukaan, mutta aina

siltä kannalta, että se elämä, missä elämme, on käytännöllisesti katsoen ainoa tosielämä. Meillä ei muka ole muuta tosielämään kuin se, mistä meillä on välittömästi tietoa, ja meillä on välittömästi tietoa ainoastaan tästä näkyväisestä elämästä maan päällä, ainakin useimmilla meistä. Sentähden koetamme ratkaista tuommoisen kysymyksen tämän näkyväisen elämän kannalta ja hyvin harvoin otamme lukuun muunlaisia mahdollisuuksia. Hyvin harvassa, luulen, ovat ne politikot, jotka ajatellessaan pulmia tässä näkyväisessä elämässä, ottavat lukuun, että ihmiset ovat henkiolentoja, jotka elävät muunlaista elämää, elämää kuoleman jälkeen ja kukaties tulevat vielä uudestaan tänne maan päälle. Hyvin harvoin politikot ottavat näitä asioita lukuun. Sillä tällaiset seikat, että me elämme toistakin elämää, että olemme kansalaisia toisessakin maailmassa, ne seikat olisivat omiansa näyttämään meille, että elämä on itsessään todellisuus, jota tuskin voimme nimittää muuksi kuin kouluksi. Elämä on itsessään koulu. Koskaan eivät siis asiat voi olla aivan huonosti tässä elämässä, eivät toivottomasti, kaikki tähtää aina hyvään ja kaikessa on aina hyvä johto takana. Nyt esim. tässä meidän nykyisessä tilassamme se, että meidän kansassamme alkoi liikkua tuommoinen selvä ajatus, tahto, tajunta, että asiat eivät ole hyvin kaikin puolin, että tässä on ihmisiä, jotka ovat katsantokannoissaan suuresti erehtyneet, tämä minusta osoittaa, että on jotain elinvoimaista, raitista, tervettä meidän kansassamme. Sillä jos me olemme idealisteja sillä tavalla, että me ajattelemme aivan liian suurta tästä nykyisestä elämästä, kuten ne, jotka ovat rehellisiä aatteellisia kommunisteja, silloin meidän silmämme katsovat semmoisiin korkeuksiin, joissa veljeys on olemassa yhtämittäisessä, jokapäiväisessä elämässä, jossa ei ole eroa ihmisten kesken, jossa kaikki ovat epäitsekkeitä, jossa kaikkea pidetään yhteisenä omaisuutena ja jossa kaikki ovat aina valmiit auttamaan toisiaan. Me katsomme silloin sokeaksi itsemme kaukaiseen ihanteeseen. Ja mitä siitä on seurauksena? Siitä on seurauksena, että tulemme enemmän tai vähemmän fanaatikoiksi,

kiihkoilijoiksi ja ajattelemme, että semmoinen tilanne on luonnollinen ihmisten kesken ja siksi se on pantava toimeen. Ja silloin lankeamme siihen erehdykseen, että väkivallalla on pantava toimeen jotain hyvää. Kun toista vuosisataa sitten ranskalaiset ajattelivat parempaa elämää ihmisten kesken, kun ilma oli täynnä noita aatteita „vapaus, veljeys, tasa-arvoisuus“, silloin ihmiset ihastuivat ja ajattelivat: nyt on ihmiskunnan onnenaika tullut, nyt kaikki tyrannia ja sorto pois! Ja se vei siihen, kun sitä alettiin toteuttaa, että täytyi väkivallalla pakoittaa toiset omaksumaan näitä ihanteita, kun kaikki eivät ymmärtäneet niitä, kun oli niitä, jotka ajattelivat, ettei ihmiskunta ollut vielä valmis siihen. Ne täytyi tappaa pois maailmasta. Ja meidän päivinämme huomaamme, kun Tolstoin ja muiden kirjailijain aatteet olivat tulleet eläviksi maailmansodan jälkeen, niin Venäjän syvästi tunteva, kaikilla ihanteilla varustettu kansa ajatteli: nyt tätä voidaan toteuttaa. Ja se vei siihen, mihin se on vienyt, koska ihmiset eivät ole valmiit ylevään ja kauniiseen elämään, että väkivallalla yritettiin niitä ihanteita toteuttaa: tapettiin ihmisiä, jotka eivät ajatelleet samalla tavalla. Siinä voi olla kyllä jotain hyvää, ja se tulee pääsemään irti pahasta aikojen kuluessa, mutta nyt jokainen ajatteleva ihminen Europassa hakee ja huomaa, kuinka paljon Venäjällä on julmuutta ja tietämättömyyttä, kuinka paljon siellä on, tekisi mieleni sanoa, Saatanan vallassa. Jos on ihmisiä vielä Europassa, jotka herttaisessa ihanteellisuudessaan uskovat, että kommunistisia ihanteita voidaan toteuttaa, niin ne ovat lyhytnäköisiä ihmisiä. Olen ollut itse nuori ja innostunut tuommoisista aatteista, jotka lupaavat kaunista ja suurta, ymmärrän sitä, mutta kun olemme nähneet, miten olot maan päällä ovat, niin me emme saata uskoa, että ne käden käänteessä muuttuvat, elleivät ihmiset itse muutu. Eivät epäkäytännölliset idealistit kelpaa aatteita opettamaan.

Sentähden minun sydämeni kesällä riemuitsi, että meillä Suomessa on ihanteellista realismia, joka katselee suoraan asioita: tuo on niin huonoa, ettei sitä tarvitse Suomessa olla.

Mutta ei se käy sillä tavalla, että ihmisiä murhataan ja sorretaan ja viimeinen verentippa ja voima puserretaan. Se liike, mikä meidän kansassamme syntyi tänä kesänä tai varhemmin jo, se liike herätti minussa hyviä toiveita. Minun täytyy sanoa, että maailmansodan ja oman sisällisen sodan jälkeen mieleni oli aina sangen alakuloinen. Olin ennen ollut niin suuri ja tyhmä idealisti, että olin luullut, että me Suomessa olisimme voineet, kuinka sanoisin, toteuttaa valoisampaa yhteiskuntaa ja vapautta ja itsenäisyyttä ilman mitään väkivaltaa, ilman asevoimaa, aseellisuutta. Olin ollut siksi suuri idealisti ennen, että uskoin, että asiat olisivat voineet tulla ratkaistuiksi maailmansodan jälkeen samalla tavalla, kuin v. 1905 niin sanotussa verettömässä vallankumouksessa. Mutta siinä petyin, kun juuri ne ihmiset, joista aina olin ajatellut, että he ymmärtävät veljeyttä, ne ihmiset, jotka nimittivät itseään sosialisteiksi, demokraateiksi, eivät ymmärtäneet, ettei hyvää voi saada pahalla aikaan, ei aseellisella kapinalla. Olin elänyt siinä harhaluulossa ja minulle oli suuri herämys tai pettymys tuo meidän sisäinen sotamme. Ja sen perästä minä aina kyllä olen kulkenut allapäin, pahoilla mielin, ajatellen, että meidän kansamme, josta uskoin hyvin suurta, koska se on vanha tietäjäkansa, se astui riviin toisten kansojen kanssa, se ei uskonut hengen voimaan, ei tietoon ja totuuteen, vaan se uskoi nyrkkiin, niinkuin kaikki muut maan päällä. Se oli minulle suuri pettymys. Mutta totutin itseni siihen ja ajattelin, että yksilöt saavat sitten vähitellen koettaa asioita ymmärtää paremmin.

Minun täytyy sanoa, että nyt tänä vuonna on minusta tuntunut – en silloin ajattele ollenkaan semmoisia väkivaltaisuuksia, sivuseikkoja, joita on tapahtunut – että Suomen kansassa on siveellistä voimaa, siveellistä tarmoa, se ei tahdo myydä itseään ensimmäiselle, joka huutaa: tässä on jotain hyvää! Se tahtoo kulkea omaa tietään, itsenäisesti näyttää maailmalle, mitä siinä on hyvää. Nyt on silloin äärettömän tärkeää, että meidän kansamme tulisi tietoiseksi oikeasta ja hyvästä, tietoiseksi siitä,

mikä on totta ja oikeaa, miten tulee kulkea eteenpäin, kuinka pitää kehittyä ja elämä muodostaa. Me seisomme ehkä nyt jonkinlaisessa tienhaarassa, olemme ehkä läheisessä murroskohdassa, meille tarjotaan tilaisuus valmistaa uutta ja parempaa aikaa. Toivokaamme, että meidän kansamme siveellinen tarmo ja selvänäköisyys ei nyt petä.

Mistä on meidän kansamme, niinkuin yleisesti kaikkien kansojen syvällisemmin ajattelevat yksilöt hakeneet turvaa? He ovat sitä hakeneet Jumalasta, sisäisestä maailmasta, uskonnosta ja nyt kristillisellä ajalla kirkosta. Kansa on aina odottanut ohjausta niiltä ihmisiltä, joista se on ajatellut, että ne ovat lähempänä Jumalaa, että ne tietävät paremmin, mikä on Jumalan tahto, joka on toisella kielellä sama kuin elämän tahto. Syvissä riveissä kansa on tuntenut, että elämällä on oma tahto, elämä tietää parhaiten itse, mikä se itse on. Ja me nimitämme Jumalaksi tätä tietoa, mikä on elämän sisällä, tätä henkeä, joka vie koko olemassaoloa eteenpäin. Sentähden aina kansan syvämielisyys yksilöissä on ollut tietoa siitä, että tältä Jumalalta, elämän hengeltä, ovat saatavissa ohjeet ja neuvot. Ja koska kaikki yksilöt eivät saata ajatella että ovat niin lähellä tuota elämän henkeä, että voisivat saada siltä neuvoja, niin he ovat turvautuneet niihin, jotka ovat sanoneet: me olemme elämän tahdon tulkkeja. Ennen saattoi olla kansassa viisaita, tietäjiä, profeettoja, joiden luo kansa meni kysymään neuvoja. Koko kristillisellä ajalla on ollut määrätty laitos, institutio, kirkko, joka on sanonut edustavansa tätä elämän henkeä, tahtoa, elämän tietoa. Sentähden kansa on aina turvautunut kirkkoihinsa, pappeihinsa, henkisiin johtajiinsa. Ja jos me nykyajan ihmiset, kriittisesti ajattelevina ihmisinä, sanoimme, ettei kirkko suinkaan ole historian kuluessa todistanut olevansa elämän hengen, elämän tahdon ja Jumalan tulkki, vaan näyttänyt olevansa ihmisluokka, joka pyrkii valtaan ja rikkauteen, niin toiselta puolen emme voi kieltää, kun historiaa tutkimme, että kirkko ulkonaisestikin on palvellut hyvän asiaa. Ja kaikista paras todistus siitä, että kirkko

on ollut hyvä jossakin suhteessa, on se kansojen yksimielisyys, että kirkolta on haettu turvaa. Ja jos kristillinen kirkko niin hyvin katolisissa kuin protestanttisissa maissa ei ole kyennyt olemaan elämän hengen tulkkina, ei tämä ole suorastaan ollut itse kansojen syy, vaan se on pikemmin ollut sen seikan syynä, että kirkkoihin pääsi tietämättömyys tiedon tilalle, että kirkko kadotti ne avaimet, jotka se oli saanut. Sillä eikö katolinen kirkko yhä vielä tämänpäivänä sano, niinkuin se on aina sanonut: „meillä on taivastenvaltakunnan ja kuolemanvaltakunnan avaimet: minkä me sidomme maan päällä, se on sidottu, ja minkä me aukaisemme, se on avattu.“ Ja kirkot ovat myöskin aina uskoneet, että heillä on jotain valtaa elämän ja kuoleman yli, että he voivat järjestää niin että ihmisille on hyvä kohtalo varattu kuoleman jälkeen. Nuo kirkot ovat uskoneet, että ne voivat sovittaa ihmiset Jumalan kanssa ja valmistaa heille iankaikkisen autuuden.

Ja kuitenkin me tiedämme tällä hetkellä, että kirkot ovat kadottaneet nuo avaimensa, ne eivät osaa avata taivastenvaltakunnan portteja, eivät osaa sulkea helvettiä ja kiirastulta, vaan kirkosta riippumatta ihmiset elävät ja kuolevat ja joutuvat kuolemantakaisiin kohtaloihinsa. Tämä on ollut kirkon suuri bankruttia, semmoinen surullinen tosiseikka, jota emme voi kieltää ja joka on tietysti vaikuttanut, että kaikki kirkot ovat melkein enemmän innostuneet tämän maailman asioista ja omasta menestyksestään ja hyvinvoinnistaan kuin muusta. Tällä en tietysti ole lausunut yhtään moitteen sanaa kestään yksilöstä, sillä me tiedämme historiasta, että kirkon palvelijoiden joukossa – jolleivät kaikki, jota tahtoisin mielelläni uskoa – on paljon hyviä ihmisiä, jotka tahtovat auttaa ja neuvoa ihmisiä, joilla ei ole muuta turvaa kuin tuo: kun vain uskotaan, niin kaikki menee hyvin. Mutta he eivät tiedä mitään kuolemasta, eivät hallitse kuoleman valtoja.

Sentähden me ihmiskuntana olemme kuin suuri orpo, niinkuin oli Helena Blavatskyn tapana sanoa: „ihmiskunta on suuri orpo,

joka on jätetty yksin“. Sillä nekin, jotka sitä taluttavat, ovat sokeita ja tietämättömiä, niin että meillä on ainoastaan turva toisistamme. Me voimme vain pitää toisiamme kädestä, että tuntisimme, kun täällä elämme, turvalliselta. Kuolema on suuri salaisuus, jota koetetaan kyllä ratkaista, mutta se ratkaisu on hengen sivuuttamista.

Kuitenkaan kirkko ei ole ollut eikä ole mikään mitätön laitos. Nykyään vapaa-ajattelijat voivat sanoa, että kirkko on vanhanai-kainen suuri humpuukilaitos, joka on syntynyt semmoisella ajalla, jolloin kaikki ihmiset olivat tietämättömiä, jolloin ihmisiä helposti saattoi taluttaa ja vetää nenästä. Itse asiassa se on aivan turha ja tulee kyllä itsestään pois. He eivät näe siinä mitään merkitystä nyt enää. Joskin materialistit myöntävät, että kirkolla on ollut tarkoituksensa esim. keskiajalla Euroopassa, niin nyt heidän mielestään sillä ei enää ole. Nythän uskonnon pitää olla jokaisen ihmisen yksityisasia, sanovat sosialistit. Se kuulostaa kauniilta ja ylevältä, mutta se on toisin sanoen: uskonto ei ole mitään, jokainen uskoo, mitä tahtoo. Kaikki on omaa mielikuvitusta, jolla ei ole käytännöllistä arvoa, paitsi jos se vaikuttaa jalostavasti omaan elämään, silloin sillä on subjektiivinen merkitys, mutta objektiivista merkitystä sillä ei ole. Sentähden uskonto olkoon jokaisen yksityisasia.

Tulkitsen tätä hieman häijyiltä kannalta, sillä tuo lause „uskonto olkoon jokaisen yksityisasia“ merkitsee myös sitä, että meidän ei pidä olla suvaitsemattomia, sillä uskonto on saanut paljon pahaa aikaan uskonkiihkossaan. Mutta toinen puoli mitalista on se, että uskonnolta kielletään kaikki arvo, kielletään se mahdollisuus, että ihmiset voivat joutua kosketuksiin itse elämän hengen kanssa. Materialistit eivät käyttäisi sanaa „elämän henki“, he kieltävät kaiken hengen. Mutta ihmiset ovat huomanneet, että olemassaolo tarjoaa heille semmoisia probleemeja, joita ei materialistinen maailmankatsomus osaa ratkaista. Sentähden ihmiset nykyaikana alkavat olla taipuvaisia ajattelemaan, uskomaan, että elämässä on henkeä, uskomaan Jumalaan. Ja jos

kirkot eivät nyt osaa opettaa ihmisille, näyttää kansoille ja yksilöille, mikä Jumala on, mikä elämän henki on, niin kirkot eivät vastaa tarkoitustaan. Heiltä ovat avaimet kadonneet.

Aikomukseni olisi, ei tietysti ainoastaan tänään, vaan lähitulevassa esitelmissä, tehdä selkoa, mikäli siihen pystyn, siitä, mitä kirkon pitäisi olla eli toisin sanoen, mitä meidän kristillisillä kirkoilla on alkuaan tarkoitettu. On sangen tavallista oppineiden ja tiedemiesten kesken sanoa, että Jeesus Kristus ei perustanut mitään kirkkoa, kirkko on Paavalin ja Jeesuksen seuraajien perustama, ennen kaikkea juuri Paavali laski kirkon perustuksen. Näin on tapana oppineiden kesken sanoa. Tämän tahtoisin heti jyrkästi kieltää. Paavali, joskin hän oli suurimpana tekijänä kirkon perustamisessa, ei tehnyt sitä omasta päästään, ei se ollut hänen keksintönsä. Jos se olisi ollut ihmiskeksintöä, ei se olisi elänyt, vaan kirkko perustettiin kyllä Jeesus Kristuksen inspiratiosta. Paavali sai Häneltä ohjeita, neuvoja.

Nyt minusta olisi äärettömän tärkeää maailmalle päästä selville siitä, mitä Jeesus Kristus oikeastaan tahtoi, mitä Hän kirkolla tarkoitti, mihin Hän tähtäsi, kun Hän antoi Paavalin panna alulle tuommoisen suuren institution. Tahdon koettaa esittää näitä asioita, nehän ovat tavallaan hieman semmoisia, että me emme voi suorastaan lukea niistä mistään kirjoista. Ja silloin sanon, että jokaisen täytyy punnita ja harkita minun esitystäni. Mutta tahdon koettaa niin hyvin, kuin osaan ja niin vilpittömästi, kuin minulle on mahdollista, tehdä selvää siitä, mitä Jeesus Kristus, meidän vapahtajamme, on kirkolla tarkoittanut.

Ennenkuin siihen varsinaiseen aiheeseen ryhdymme, tahdon muistuttaa teidän mieleenne erään tosiseikan, josta voimme sekä lukea kansojen pyhistä kirjoista että myöskin nähdä toteutuneena, vaikka irvikuvana, meidän jokapäiväisessä elämässämme. Tämä tosiseikka on se, että meidän nykyisen viidennen juurirotumme alussa – se alku tapahtui Indiassa – oli mukana viisaita rishejä, tietäjiä, jotka järjestivät meidän elämämme, eivätkä järjestäneet

sitä ainoataan ulkonaisesti, vaan myöskin sisästäpäin. Nämä rishit ja heidän joukossaan johtajana ulkonaisen elämän suhteen vanha Manu, ne vetäytyivät sitten pois asioiden johdosta, koska tämä viides rotu, joka kehittää älyä, oli kutsuttu ja määrätty kulkemaan omin päin. Me olemme vielä tätä viidettä juurirotua, vaikka ei sitä ensimmäistä indialaista alarotua, vaan myöhempää. Ja me olemme siis yhä älyä kehittämässä. Meidän tehtävämme on suurin piirtein kehittää älyä, tai toisin sanoen: elämä on semmoinen nyt, että se on omiansa kehittämään ihmisissä järkeä ja älyä. Silti, jos tahdomme todella kehittyä, meidän täytyy kehittää myös toisia puolia itsessämme. Mutta elämän ulkonaiset olosuhteet ovat omiansa kehittämään juuri meidän älyämme, sillä se on viidennen juurirodun tehtävä.

Kun nämä viisaat rishit – Manu muiden muassa – ensin paniivat alulle elämän semmoiseksi, kuin se on muodostunut, niin he jakoivat ihmissielut neljään luokkaan. Nämä neljä luokkaa, jos alamme ylhäältäpäin, ovat kuten muistamme: brahmanat eli brahminnit, jumalanmiehet, jos tuon sanan käännämme, sitten kshattrijat eli sotilaat, joihin kuului kuningas, sitten vaishjat, kaupamiehet ja viimeksi skuudrat, maanviljelijät. Minkä nojalla jakoivat he näin? Sen nojalla, kuten he itse selittivät – ja siitä voimme lukea vanhoista indialaisista pyhistä kirjoista – että ihmiset itse olivat hieman erilaisia, ihmissielut eivät olleet aivan yhtä vanhoja, toiset olivat nuorempia kuin toiset ja niillä oli myös erilaisia taipumuksia. Ja ihmissielut, kun ne pantiin syntymään määrättyyn luokkaan yhteiskunnassa, he saivat määrätyn ihanteen, dharman, elämäntehtävän, niin että kun ihmisen sielu syntyi työtätekevään luokkaan, oli hänen velvollisuutensa, elämänläksynsä, tehtävänsä, oppia pois kaikesta siitä laiskuudesta, joka voi olla aineelle ominaista. Aine on itsessään jäykkä, laiska, hengen täytyy sitä kiihoittaa toimintaan. Ihmisen on aineellisena olentona ruumiillisesti laiska, ellei hän pakoita itseään työhön.

Nyt tuossa ensimmäisessä luokassa alhaalta päin, shuudrojen luokassa, opetettiin ihmissieluja ahkeruuteen, työhön. Se oli heille ulkonainen pakko. Ja tänäpäivänä me tiedämme, että elämä on sillä tavalla järjestetty, että ruumiillinen työ on meille ehdoton velvollisuus, meidän täytyy tehdä työtä, jos tahdomme elää maan päällä. Ja viisaat koettivat järjestää niin, että ihmisielut ensin syntyisivät siihen suurimpaan luokkaan, jossa työ, ahkeruus on luonnollinen velvollisuus. Se oli heidän ihanteensa. Ei se merkitse, että heidän piti kärsiä nälkää ja puutetta, päinvas-toin, mutta se merkitsee, että heidän taipumuksensa oli ehkä laiskuuteen, ja se oli saatava pois. Heidän piti tehdä työtä. Ja kun sitten sai syntyä toiseen luokkaan, edellyttivät viisaat, että tämä läksy oli oppittu. Aluksi, kun viisaat tietäjät järjestivät ihmisten syntymisen maan päälle, he järjestivät niin, että kun oli oppinut läksyn shuudrojen luokassa, sai syntyä kauppiasluokkaan, joka ei tehnyt ruumiillista työtä, vaan joka välitti, osti ja myi, joka kokosi rikkautta. Ja siinä luokassa oli läksynä: älä varasta. Se merkitsee: älä hanki rikkautta itsellesi, vaan kokoo yhteiskunnan hyväksi. Rikkautta heidän piti hankkia, mutta piti varoa varkautta, sitä rikkautta ei saanut hankkia omalle itselleen. Ja kun sen läksyn oli oppinut, sai syntyä sotamieheksi, jolloin sanottiin: et saa murhata, et tehdä väkivaltaa, et saa olla julma. Ja hänen käteensä annettiin miekka ja sanottiin: tämä on pyhä, tätä on käytettävä ainoastaan suojattomien suojaksi, lasten, leskien ja vanhojen puolesta, kuninkaan ja isänmaan puolesta. Ei koskaan saanut tulla mikään oma ajatus kysymykseen miekan käytössä. Sotilaan täytyi ehdottomasti luopua murha-ajatuksesta, hän ei saanut murhata, ei sortaa, tehdä väkivaltaa. se oli hänen läksynsä, se oli ritariuden läksy. Ja sitten, kun hän oli kaikki nuo läksyt oppinut, hän sai syntyä jumalanmieheksi, brahminiksi, jonka velvollisuus oli pyrkiä pois tietämättömyydestä ja epäpuhtaudesta. Hänen täytyi olla viisas ja puhdas. Brahmini, jumalanmies, ei saanut olla tietämätön, tyhmä, ei minkään himon orja, hän ei

saanut palvelulla omaa ruumistaan. Hänen täytyi loistaa puhtaudessa ja viisaudessa.

Kuvitelkaamme, että alussa, meidän suuren juurirotumme lapsuusaika, oli näin viisaiden ohjelma toteutuneena. Mutta se toteutui vain niin kauan, kuin viisaat rishit ohjasivat sieluja oikeisiin luokkiin. Mutta mitä me huomamme, kun nämä viisaat vetäytyivät pois, koska meidän ihmisten pitää oppia älykkäiksi, kehittää järkeä ja tietää, mitä teemme? Niitä neljää ihmisluokkaa me emme voi poistaa, ne ovat tämän viidennen juurirodun kohtalo, ne ovat yhä, vaikka kuinka koetamme mullistaa maailmaa, mutta minkä huomion samalla teemme? Ihmissielut eivät synny omiin luokkiinsa, vain poikkeustapauksissa, ihmissielut syntyvät sekaisin. Me näemme brahminin, jumalanmiehen, joka hoipertelee juopuneena, jolla ei ole tietoa elämän ja kuoleman asioista, näemme sotilaan, ritarin, joka on valmis kostamaan, mitä on kärsinyt, joka on valmis käyttämään väärin miekkaa. Jos hän istuu valtaistuimella, niin sen sijasta, että hän ajattelisi, millä tavalla hän voisi suojella, hän ajattelee, millä tavalla voi kukistaa toisen valtakunnan saadakseen enemmän rikkautta ja valtaa. Siinä ei suinkaan ole mikään ritari hallitustuimella. ja kauppamiesluokassa me näemme semmoisia ihmisiä, jotka eivät ajattele mitään suurta kootessaan rikkauksia, ei heillä ole isänmaallinen eikä aatteellinen tarkoitus, vaan kokoavat rikkautta itselleen perustaakseen rikkaan suvun, joka elää loisteliaassa elämässä läpi aikojen. Tämä kostaa itsensä sillä tavalla, että siihen sukuun syntyy sieluja, jotka eivät saa rauhaa, ennenkuin ovat tuhlanneet kaiken rikkauden. Me näemme, että shuudrojen luokkaan syntyy ihmisiä, ihmissieluja, jotka eivät tahdo oppia ahkeruuden läksyä, vaan jotka huutavat, kuinka väärin on, että toisilla on: „kaikki pitää jakaa, että saamme maata sohvalla.“ Sillä tavalla syntyy rikollisia ihmisiä, jotka eivät ole oppineet tätä ensimmäistä läksyä. Mutta myöskin siinä luokassa näemme todellisia ritareita, todellisia vaishjoja, kuten kerran minulle sanoi eräs ihminen: „olen vanha mies, olen monta kertaa

kärsinyt nälkää, kulkenut monta päivää syömättä, kun en ole saanut työtä, mutta minun päähäni ei ole koskaan pälkähtänyt, että olisin varastanut.“ Hän olisi ollut tilaisuudessa ottamaan leivänpalasen, rahaa, mutta ei se ollut hänen päähänsä pälkähtänyt. Todellinen ritari hän oli, todellinen vaishja eli kauppamies, joka on oppinut työn, ahkeruuden läksyn ja myös ei-varastamisen läksyn. Hän oli jo tullut ritariksi, koska oli oppinut edelliset läksyt. Onhan työläisluokassa kaikkialla, työmiesten ja maanviljelijöiden kesken ihmisiä semmoisia, jotka ovat todellisia brahmineja, jumalanmiehiä, todellisia pappeja, jotka etsivät totuutta, jotka tahtovat päästä kosketuksiin elämän hengen kanssa, viisaita, hiljaisia, jotka eivät pidä melua itsestään, vaan elävät kainosti, köyhissä oloissa, ovat ehkä torppareita, työmiehiä. Maailma ei tee heistä numeroa, mutta he ovat todellisia brahmineja, he eivät sortaisi, tekisi väkivaltaa, eivät murhaisi, eivät laiskottele, etsivät päinvastoin tietoa. Ja semmoisia olentoja on kaikissa luokissa.

Sentähden me näemme, että tuota alkuperäistä luokkajakoa, joka oli todellinen, ei ole enää olemassa. Ihmissielut ovat sekaisin. Tämä on tavallaan ihmisille kuin läksyä veljeydestä, me emme ole oikeutetut millään tavalla ylenkatsomaan toisia ulkonaisista syistä, siitä syystä, että kuulomme eri luokkiin. Me olemme tämän oppineet viime vuosisadalla Ranskan suuren vallankumouksen jälkeen.

Ennen ihmiset, jotka kulkivat sametissa ja silkissä, olivat kuin nukkeja, he tunsivat koko olemuksessaan, että muut eivät oikeataan olleet ihmisiä, ne olivat vain luodut heitä, todellisia ihmisiä varten, jotka tanssivat menuettia ja joiden koko elämän tarkoitus oli päästä Louis XIV:n hoviin. Me emme enää sillä tavalla arvostele ihmisiä, me näemme, että kaikki ovat yhdenvertaisia, kaikki ovat ihmisiä huolimatta ulkonaisista seikoista.

Sentähden kysymme: niin viisas kuin tuo rishien alkuperäinen ohjelma oli, nyt kun sitä ei enää huomaa, missä on nyt meidän pelastuksemme? Ja jos meille silloin kuin aavistuksena kuuluu:

kirkko on perustettu sitä varten, että se on nyt opettaisi ja selittäisi ja järjestäisi näitä luokkaoloja, niin meidän täytyy todella sanoa: meidän on päästävä selville siitä, mitä on kirkolla tarkoitettu ja mikä on annettu sille työksi.